

Βαλδουίνου τοῦ κόμητος Φλανδρίας, Δανδόλου τοῦ
 ἑταίρου Ἐνετίας καὶ Βονιφατίου τοῦ μαρκιῶνος, ἡ μαρ-
 τύριος Μοντερεράτου, καὶ τῶν ἄλλων μικροτέρων
 ἡγεμόνων, διάφοροι Ἕλληνες, εἴτε ἐν τῇ συγχύσει τῆς
 ὥσεως τὸν ἐκ τῶν Λατίνων κίνδυνον προφυγόντες,
 καὶ πρῶτον ἐπαρχοὶ τινῶν ἐπαρχιῶν τυχόντες,
 καὶ ἄλλως ἱκανότῃ τῶν ἄλλων προεχόντες, αὐτόρ-
 ιτοι, ἢ παρὰ τῶν κατοίκων παρορμηθέντες, ἐσχμα-
 ταν διάφορα αὐτόνομα κράτη ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώ-
 πῃ. Ἀλλ' οἱ μὲν, ὁ μέγας Κομνηνὸς ἐπονομα-
 σίας, περὶ τὴν Τραπεζοῦντα, Δαυτὶ δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ,
 τὰ τὴν Παρλαγονίαν, Θεόδωρος δὲ, ὁ καὶ Μωρθεό-
 ρος, ἡ Μαγκαφᾶς ἐπονομαζόμενος, περὶ τὴν Φιλα-
 ρειαν τῆς Φρυγίας, Σάββας δὲ τις περὶ τὴν πόλιν
 ὠψών (παλ. Ἀμισόν) τοῦ Πόντου, Θεόδωρος δὲ ὁ
 ἀκαρὶς περὶ τὴν Νικαίαν τῆς Βιθυνίας, Σγουρὸς δὲ ὁ
 ἀσπλιεύς, περὶ Ναυπλὶν καὶ Κόρινθον, καὶ Λέων
 ἀμάρητος ἐν Λακωνίᾳ, ὁ Κομνηνὸς Μιχαὴλ ἕως
 ἐκτετακόμενος παρὰ τῷ Βονιφατίῳ, κηρύξαντι,
 σκοπεύει αὐτοκράτορα καταστήναι τὸν ἐκ τοῦ Ἰτα-
 λου οὖν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μανουῆλ, καὶ διὰ τοῦτο
 αὐτοῦ Ἕλληνας προσελκύσαντι, ἰδὼν ματαιωμένης
 ἐλπίδας ταύτας, παρεγένετο εἰς Δυρράχιον, καὶ
 ἐκκελεύει τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπαρχοῦ, ἔλαβεν ὑπὸ
 ἐκωνομίαν δούξαι καὶ τὴν ἀρχὴν (1204 — 1205).
 ἔκτελλει τὸ κράτος αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑπείρον. Ἐ-
 πὶ δὲ συνοδευθεὶς μετὰ τοῦ Σγουροῦ κατὰ τῶν
 πᾶν, ἐκυρίευσεν μέρος τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Αἰ-
 ολίας μέχρι Ναυπάκτου, καὶ τῆς Κερκύρας
 τῶν Ἑνετῶν, καὶ οὕτω συνέστησε νέον κράτος
 κατεῖχε Ἑπείρον καὶ Θεσσαλίαν ὀνομαζόμενον.
 διὰ ματαιώσῃ πάσας τὰς κατ' αὐτοῦ τῶν Λατίνων
 ἐλπίδας, τὸν Πάπαν Ὀνώριον Γ' ὤκειώσατο. διὰ
 τῶν ἡμετέρων ὑποταγὴν τῇ ἀγία ἑξῆς ὑπερχινούμενος.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐ πολὺ δολοφονηθέντος τοῦ Μ. χαλὴ νύ-
 κτι ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπὸ τινος τῶν ὑπηρετῶν, Ῥω-
 μαίων τοῦ ὀνόματος, ἐπιλαμπάνεται (περὶ τὸ 1215) τῆς
 αὐτοῦ ἀδελφῆς Θεόδωρος, ὁ πρῶτον παρὰ Θεοδῶ-
 ρον Ἀσπάρει διατρίβων, τότε κατὰ πρόσκλησιν τοῦ
 αὐτοῦ, ἐνηλικίων παιδῶν εἰς διαδοχὴν στερουμένου.
 εἰς Ἑπείρον. Οὗτος ὁ Θεόδωρος ὢν, κατὰ Γρη-
 γόριον (βιβλ. 2) « ἀνὴρ δραστήριος καὶ καινὰ δεινὸς
 ἐργαζόμενος πράγματα, καὶ αἰεὶ τοῦ πλείονος ἐπιτίμενος, »
 ὀλίγου ἐπηύχεσεν τὸ κράτος αὐτοῦ ἐπὶ πλεί-
 ον ἐκ τῶν Βουλγάρων, παρὰ τὴν Βουλγαρίαν
 τὴν πλείστην Ὀρικήν ἀρχόντων τότε καὶ με-
 μέρους τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκ τῶν Δυτι-
 κῶν πολλὰς χώρας καὶ πόλεις κτησάμενος, ἐν αἷς
 Ἀγρίδα (νῦν Ὀχρίδα), Πρίλαπον (ν. Παρλεπί),
 Ἄνκον (ἰσ. Ἐλβασάν) καὶ ἄλλα. Ἵνα δὲ προλάβῃ
 κατ' αὐτοῦ ἀποπειράς τῶν Φράγκων, ὤκειώσατο
 αὐτῷ Ὀνώριον τὸν Γ', καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ Μιχαὴλ
 ἡμετέρων ὑποταγὴν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ ὑπο-

σχόμενος. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ Πέτρος ὁ Κουρ-
 τεναῖος, ὁ Ἀλτισσιδωρίτης κόμης, ὁ ἐπ' ἀδελφῇ
 γαμβρὸς Βαλδουίνου Α'. τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορος,
 χειροτονηθεὶς (τῷ 1216) ὑπὸ τοῦ Ὀνωρίου Γ'. διά-
 δοχος Ἐρρίκου Α'. ἀδελφοῦ καὶ διαδόχου Βαλδουίνου,
 εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ Βρεντητίου καὶ Δυρράχίου
 τὴν πορεῖαν ποιούμενος, κυριεύει τὴν πόλιν ταύτην. Ὁ
 δὲ Θεόδωρος τὸν Πέτρον τοῦτον μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν
 στρατεύματος τῶν Λατίνων, μικρὸν προχωρήσαντα,
 εἰς τὰς δυσχωρίας τοῦ Ἀλθάνου, ἡ εἰς τὰ Τέμπη τῆς
 Θεσσαλίας κατ' ἄλλους, νικήσας κατὰ κράτος, πάν-
 τας ἤχμαλῶτισεν, τὸν δὲ Πέτρον αὐτὸν κατὰ μὲν Γ.
 τὸν Ἀκροπολίτην καὶ ἄλλους Βυζαντινὸς ἱστορικοὺς,
 ἔργον μαχίρας ἐποίησε, κατὰ δὲ τοὺς Λατίνους δόλω
 καὶ ἀπάτῃ συλλαβὼν, ἡ ἐφρόνευεν, ἡ ἀφῆκεν ἀποθανεῖν
 (1221.) ἐν εἰρήτῃ, ἐν ἣ περιώρισε καὶ τὸν συνοδευόντα
 αὐτῷ ληγάτον τοῦ Πάπα, Ἰωάννην Καλούμενον, ὃν
 ὤκειον ὕστερον ἡλευθέρωσεν. Μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦτον
 ὁ Θεόδωρος παρεκτείνει τὰ ὅρια τοῦ κράτους αὐτοῦ, οὐ
 μόνον Θεσσαλονίκην τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἰταλικοῦ
 βασιλείου κυριεύσας (τῷ 1222 μ. Χ.), ἀλλὰ καὶ
 πολλὰ ταύτης ἀνατολικώτερον καὶ βορειότερον, Σέρ-
 βας καὶ Μοσυνούπολιν καὶ Ἐάνθειαν καὶ Διδυμότοιχον
 καὶ Ἀδριανούπολιν καὶ Βιζύνην ἑλὼν, καὶ μέχρι τῶν
 πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταντήσας, λείαν τε
 πολλὴν συναγαγὼν, καὶ φόβον μέγαν ἐμβαλὼν τοῖς κρα-
 τοῦσι Φράγκοις. Παρφόρων δὲ περιβαλλόμενος καὶ ἐρυ-
 θρὰ πέδιλα ὑποδησάμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Βουλγαρίας
 ἱρχιεπισκόπου διάδημα περιθεὶς, κύτοκράτωρ τε ἀ-
 ναγορεύεται καὶ αὐτοκράτορικὴν αὐλὴν συγκροτεῖ περὶ
 αὐτὸν, δεσπότης ἀναγορεύσας καὶ σεβαστοκράτορας
 καὶ μεγάλους δομεστίκους, καὶ πρωτοβεστιαρίους καὶ
 τὴν λοιπὴν πᾶσαν τάξιν τῶν ὑποκένων ἀξιωματῶν.
 Ἐπὶ τῶν πράξεων τούτων φαίνεται, ὅτι ἐστῆσε καὶ τὸν
 ἐν Δυρράχῳ πύργον εἰς μνημόσυνον τῶν θριάμβων
 του, ὡς συμπίπτει καὶ ἡ χρονολογία. Οὕτως οὖν ἐπ-
 αὐξήσας τὰ πράγματα ὁ Κομνηνός, ἐπειδὴ ὠμόρει ἤδη
 τοῖς Βουλγάροις, εἰς σπονδὰς συνηλθε τῷ βασιλεῖ αὐ-
 τῶν Ἰωάννῃ Ἀσάν καὶ κηδεστῇαν πρὸς αὐτὸν ἐποίη-
 σατο, προσλαβὼν γυναῖκα τὸν ἀδελφῷ Μανουῆλ τὴν ἐκ
 παλλακῆς ἐκείνου θυγατέρα Μαρίαν. Κατὰ δὲ τὸ 1229
 πρέσβεις πέμψας καὶ δῶρα πολλὰ τῷ αὐτοκράτορι
 Φριδερίκῳ Β'. κῶ Πυρρόγενεϊῳ (Barberousse), φι-
 λίαν καὶ συμμαχίαν παρ' αὐτοῦ ἤτησατο. Ἀλλὰ μετ'
 ὀλίγον διαλύσας τὰς πρὸς Βουλγάρους σπονδὰς, καὶ
 καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀσάν, καὶ ἐκδιωχθεὶς οὐ
 μόνον ἐκ πατρῶν τῶν ἀρτι προσκεκτημένων χωρῶν,
 ἀλλὰ καὶ μεγίστου μέρους τῆς προτέρας ἐπικρα-
 τείας μέχρις Ἀλβανίας καὶ Θεσσαλίας, αὐτὸς δὲ
 συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀσάν (1230 μ. Χ.), κατ' ἀρ-
 χὰς μὲν ἐφιλοφρονεῖτο, ἀλλ' ὕστερον ἐπὶ νεωτερι-
 σμοῖς φωραθεὶς, ἐκτυφλοῦται ὑπ' αὐτοῦ. Τῶν δ' ἐνα-
 πολειφθεῖτων πρὸς τὰ δυτικὰ χωρῶν καὶ πόλεων τῆς
 ἐπικρατείας αὐτοῦ κύριος ἐγένετο ὁ ἀδελφὸς Μανουῆλ,
 οὐδόλως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐνοχλούμενος, καθὼ γαμ-
 βρὸς τοῦ Ἀσάν, ὡς εἰρηται. Ὅπως δὲ τοὺς κατὰ τῶν
 γειτόνων Φράγκων σφετερισμοὺς αὐτοῦ διατηρήσῃ, ὁ
 Μανουῆλ γράμματα ἐπιστείλας (1232 μ. Χ.) πρὸς

αὐτὸν οὐρίστατο ἐκ τῶν ρήσων καὶ πολλῶν πό-
 λεων τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν πόλεων τοῦ Ἰονείου καὶ